

Peix al cove 2019

written by Josep Maria Loste Romero | 26 de juliol de 2019

En aquest juliol de 2019 tan maldestre –en què estem partint col·lectivament els efectes letals del criminal canvi climàtic, responsable directe de moltes angoixes, mortificacions i depressions– sembla que després d'uns quants anys ha tornat a ser present l'anomenat i, al meu entendre, nefast “peix al cove”. Sobre això voldria explicar una petita i simbòlica anècdota. Doncs bé, quan vaig començar a escriure en aquesta secció de *La Galeria*, això era el gener de l'any 2000 (no recordo exactament el dia) el meu primer article va tenir com a títol “Peix al Cove”. Mai hauria pensat que gairebé 20 anys més tard hauria de tornar a tractar –perquè és de gran actualitat– una qüestió tan característica i funesta de la història contemporània catalana entre 1980 i 2003. En qualsevol cas, això posa de manifest que, a hores d'ara, Catalunya travessa, pateix, una regressió com una casa de pagès.

És curiós que fem servir aquesta frase feta, aquesta metàfora del món mariner, aquesta expressió catalana tan singular “creada” en el món del periodisme polític, quan, per contra, ja fa una pila d'anys que les captures dels nostres pescadors són molt minses; en gran part a causa de la contaminació i el maleït canvi climàtic. Deixant una mica a banda les metàfores del món mariner, és molt preocupant la dinàmica provocada pel pacte de govern a la Diputació de Barcelona entre JxCAT i PSC i d'altres pactes municipals que han significat una greu pèrdua de credibilitat del conjunt de l'independentisme. D'entrada, considero que va ser un error allò que va dir el president Torra de “cap pacte municipal (la Diputació encara és molt més greu) amb els dels 155”; perquè si després no es pot complir, es fa molt el ridícul i es posa de manifest que Catalunya és un país molt feble i que els seus governants (tots) tenen un molt pobre coneixement de què és la política.

En relació amb això també cal dir ben alt i clar que un dels més greus errors de l'independentisme (dels partits, les associacions i la gent en general) és haver cregut, pensat, que el procés independentista català seria un camí de roses. Una equivocació alarmant, ja que s'ha demostrat que l'imperi espanyol, malgrat les greus crisis estructurals, gaudeix d'una mala salut de ferro. A més, un altre greu error ha estat no preveure el suport inequívoc de la nova Santa Aliança, és a dir, la decadent, ultra reaccionària i jacobina UE a favor de l'Estat espanyol i contra Catalunya.